

Ce am învățat din Liceul de artă și nu e scris în cărți

Petruța MĂNIUȚ

În anul 2009, **Liceul de muzică „Tudor Ciortea” din Brașov** (fost LICEU DE ARTĂ) a aniversat 60 de ani de activitate. Timpul nu țese destrămarea, ci împlinirea. Parcă ieri am învățat acolo poziția notei Do central pe portativ și nu știu când a trecut un deceniu de când am avut onoarea să devin profesor al liceului meu, care m-a învățat dragostea de artă.

Simpozionul din 22 mai a deschis seria manifestărilor aniversare care au culminat cu simpozionul din 28 noiembrie și cu concertul desfășurat în acea seară. După 22 de ani petrecuți alături de maeștrii școlii de artiști din Brașov, aș putea rosti un omagiu doar amintindu-mi **CE AM ÎNVĂȚAT DIN LICEUL DE ARTĂ ȘI NU E SCRIS ÎN CĂRȚI**.

Am învățat că totul – mai ales talentul – este un dar de la Dumnezeu, Singurul Care poate dăruia geniul capodoperelor și puterea de a transmite – peste secole – prin fiecare dintre noi – mesajul lor. Am învățat că școala e datoare să formeze mai întâi oameni, și apoi muzicieni. Darul omeniei e mai înalt decât darul artei. Am învățat că artistul adevărat trebuie să se ridice, și ca om, la nivelul artei pe care o trăiește.

Am învățat că muzica nu este ceea ce se aude, ci mai ales *ceea ce nu se aude*: glasul inimii celui care își trăiește interpretarea. Am învățat că în muzică nu există tăcere, ci *glas de liniște* care vorbește și dincolo și dincoace de sunet. Am învățat smerenia în fața capodoperei, am învățat că atitudinea față de adevărul și valorile artei e mai prețioasă decât o sonoritate frumoasă.

Am învățat că „ce faci, te și face” (Pr. Teofil Părăian): că lumina cu care luminezi pe alții te luminează și pe tine, că și tu ai primit-o și ești dator să înmulțești bucuria. Am învățat că, în marea capodoperă, nu contează cine ești, ci cum devii altul – cel ce a fost și a scris acea capodoperă pentru bucuria lumii. Am învățat că – în artă, ca și în viață – nu contezi tu, ci celălalt, cel de lângă tine.

Am învățat că arta e dăruire: că tu ești viu doar pentru ca altul să-și regăsească liniștea prin tine. Am învățat că artistul e doar un mijloc prin care Dumnezeu arată întregii lumi că viața e frumoasă. Am învățat că un zâmbet și o încurajare rostită la timpul potrivit sunt mai importante decât nota 10. Am învățat că educația – la modul durabil – nu se face prin frică sau autoritate

falsă, ci prin dragoste.

Am învățat că toți oamenii sunt importanți, de la cei care păstrează curățenia și buna întocmire tehnică, până la director și inspector. Am învățat cu tuturor le datorăm același respect. Am învățat că un profesor dăruiește nu cunoștințe și informații, ci valori, atitudini, trăiri și dragoste. Am învățat că tot ce lași în urmă mai valoros este... o amintire frumoasă.

Am învățat că adevăratele valori promovate de artă nu sunt înșiruirile frumoase de sunete, de culori sau imagini, ci gândurile frumoase, bunătatea și dragostea care se citesc prin artă. Am învățat că modestia e mai prețioasă decât ambiția și că modestia nu se învață din cărți – ci de la oameni.

Am învățat că de muzică îți este dor, că trebuie să-ți fie dor; că trebuie abia să aștepti să ajungi în sala de concert, în prezența capodoperei, ca să te întâlnești cu valorile ei așa cum te-ai întâlni cu cel mai bun prieten.

Am învățat că arta este mult mai largă decât muzica, și că adevărurile muzicii pot fi descoperite doar în perspectiva vastă a tuturor artelor. Am învățat că atunci când un părinte îți dăruiește copilul spre formare, ești dator cu tot ce ești, cu tot ce ar fi trebuit să fii: mai ales cu dragoste. Ca profesor, ești dator cu desăvârșirea. Ești vinovat dacă ai intrat în inima unui copil fără desăvârșire.

Am învățat că un profesor nu vorbește cu cuvinte, ci cu inima. Am învățat că fiecare lucru are

clipa lui, că ceea ce nu faci la timp, nu mai poți face niciodată: că recunoștința nu poate fi tăcută sub tăcere și că este singura prin care poți răsplăti efortul celui care te-a construit om și muzician.

Am învățat că întotdeauna mulțumim prea puțin. Am învățat din cuvintele Sfintei Scripturi că întotdeauna „cunoștința îngâmfă, pe când dragostea zidește”. De atunci cred în profesorii care semnează nu carnete de note, ci inimi.